

1 Kr 19, 3 – 9a a 1 Kr 19, 9b – 16.18 Prorok Elijáš na Chorébu

Jan 6, 47 – 51 /verš k přijímání: Jan 6,51/

Sestry a bratři,

naše dnešní SZ čtení popisuje těžkou situaci Hospodinova služebníka – proroka Elijáše (1. polovina 9. stol. př. Kr.). Pohanská manželka izraelského krále Achaba Jezábel nenáviděla Elijáše a usilovala mu o život. Vzkázala mu po svém služebníkově: „Zítřka s tebou skončuju, zítra zemřeš!“ Proto Elijáš znovu (jako už tolikrát) prchá před nenávisť Jezábel a před jejími vojáky, aby si zachránil život. Ale po několika dnech útěku je na pokraji svých sil; v opuštěném místě pouště padá vyčerpáním a zoufalstvím pod trnitý keř a přeje si zemřít. Tak se snažil, tolik zápasil za Boží věc, volal lidi zpět k Hospodinu, a teď mu připadá, že všechno bylo marné a zbytečné. A nemá sílu ani k dalšímu útěku. Říká: „Už dost, Hospodine, vezmi si můj život.“ Tak volá zoufalý člověk, který už nemůže dál. Elijáš usíná a asi si přeje, aby se už neprobudil... Někteří zoufalí lidé si i v současné době přejí, aby usnuli a už se neprobudili. Je to smutné....

Elijáš je v poušti sám, cítí se všemi opuštěn a zrazen, dokonce má pocit, že ho opustil i Hospodin; ale přesto není sám, Bůh je stále s ním. I my máme v některých těžkých situacích pocit, že nás Bůh opustil, ale není to tak, náš Pán je s námi pořád!

Elijáš je náhle vyburcován ze spánku Božím poslem: „Vstávej! Nevzdávej to! Vstaň a jez!“ I když je v Bibli napsáno anděl, kdo ho budil, mohl to být Bohem poslaný člověk, který Elijáše v poušti našel a dal mu chléb a vodu. Angelos je doslova posel, poslaný. Kéž i my v těžkých, zoufalých situacích máme někoho, kdo nás zvedne, kdo nám pomůže. Takový člověk může být poslaný právě od Boha – stává se pro nás andělem, poslem Hospodinovým.

Situace se opakuje ještě jednou – znovu burcování: „Vstaň a jez, pořádně se najez a napij, máš před sebou dlouhou cestu!“ Žádný konec života, jak se Elijáš domníval, ale nový začátek! Další cesta, nové úkoly! S Boží pomocí a posilou. Čteme: „Elijáš vstal, pojedl, napil se a šel v síle onoho pokrmu čtyřicet dní a čtyřicet nocí až k Boží hoře Chorébu“ (verš 8). Čtyřicítka je zde symbolická – dostatečně dlouhou dobu, jak bylo potřeba vydržel Elijáš putovat v síle pokrmu a nápoje od Boha. Boží hora Choréb je místo setkání člověka s Bohem, Hospodin zde mluví, povolává, pověřuje posláním; je to místo spočinutí a bezpečí. Boží hlas je tichý, jemný, do našeho srdce, do našeho nitra.

Můžeme také obrazně říci, že celý náš život je putováním k Boží hoře – tedy do Božího království, k Bohu. Abychom tam došli (někdy statečně běžíme, jindy se namáhavě plahočíme...), v každém případě potřebujeme posilu a pokrm od Boha. On nám navrácí životní sílu a potřebnou energii jako tenkrát Eliášovi. V hluboké symbolice můžeme říci, že takovým životodárným a posilujícím pokrmem a nápojem by pro nás křesťany měla být i svátost večeře Páně – přijímání chleba a vína. Ježíš Kristus je chlebem života od Boha – duchovním pokrmem, který navrácí, dává a zachraňuje život.

Sestry a bratři, přijímejte a čerpejte sílu, odvahu a životní energii z Pána Ježíše – ze vztahu lásky a důvěry s ním. On je tím posilujícím pokrmem a nápojem v poušti našeho života.

Amen.

/Jindřiška Buttová, sbor Krč 8. 8. 2021/